

Wat vooraf ging in een zonevreemd bos ergens in Vlaanderen 2002

Op een mooie dag daalde Roodpunkje neer uit haar boomhutje. Wel... boomhutje met een beetje fantasie... Want eigenlijk was het gewoon een tentje op een platform geplaatst in een boom. Maar het was hoog en droog en ze had wat privacy en meer kon Roodpunkje niet wensen. Roodpunkje woonde al een tijdje in het Lappersfortbos. Het was er prachtig. Elke ochtend opstaan met de mooie natuur om haar heen, het was een droom. Een droom die ze kon delen met haar vrienden, want Roodpunkje woonde natuurlijk niet alleen in het grote bos. Zo waren er ook Blauwpunkje, Paarspunkje, Bruinpunkje, Groenpunkje, Oranjepunkje,... Natuurlijk waren dat niet altijd hun echte namen, want sommigen bleven liever uit de schijnwerpers en deden dat met een andere naam.

Roodpunkje en haar vrienden hadden een doel, een missie. Ze wilden kost wat het kost het Lappersfortbos beschermen. Niet gemakkelijk, want ze hadden vele vijanden: mensen die geld roken en in het bos een perfecte ligging zagen voor een busstelplaats van De Lijn of van het bos industriegebied wilden maken. Er waren ook mensen die daar een drukke weg wilden aanleggen om het autoverkeer nog wat meer te stimuleren.

Maar Roodpunkje en haar vrienden trotseerden veel obstakels en leefden samen in sereniteit. Op een dag kwam er bezoek in het bos. Een boze wolf, dachten de vrienden eerst. Maar de wolf kwam in vrede, zo zei hij. Hij maakte een vriendelijk verkiezingspraatje met Roodpunkje en de anderen en beloofde dat hij hen niet uit het bos zou laten weghalen. "Wat een vriendelijke wolf", zei Roodpunkje tegen haar vrienden. Ze knikten allemaal instemmend, alleen Paarspunkje keek een beetje argwanend naar de grijze en een beetje kalende wolf die 'hun' bos uitwandelde. Ze kregen ook nog ander bezoek. Een vriendelijke minister, Vera Dua, kwam met Roodpunkje en haar vrienden ontbijten omdat ze met haar eigen ogen wilde zien hoe prachtig het bos was waar ze al zoveel van had gehoord. De minister beloofde alles te doen wat ze kon om het mooie bos te redden.

Natuurlijk was het niet altijd zo mooi in het bos. Het werd kouder en dan werd het minder gezellig. Bovendien hadden Roodpunkje en haar vrienden het bevel gekregen dat ze het bos moesten verlaten. Ze wilden niet, want zolang ze geen bewijs hadden dat het bos integraal behouden zou worden, gaven ze niet toe aan de grijze wolven in hun kostuum. Die konden hen elk moment uit het bos komen zetten. Iedereen werd er een beetje humeurig van.

Op een nacht was het aan het stormen. Roodpunkje vond het maar griezelig in haar boomhut als het stormde, dus bleef ze op de begane grond. Veel van haar vrienden hadden hetzelfde idee. De ochtend erop werden ze bij het breken van de dag omcirkeld door een roedel wolven in kostumen, de ene al met een streepje meer dan de ander. Roodpunkje werd heel brutaal vastgegrepen en meegesleurd naar een zwarte wagen. Ook de anderen werden veel te hard aangepakt. Enkelen, waaronder Groenpunkje, Bruinpunkje en Paarspunkje, waren erin geslaagd om weg te lopen en zich te verstoppen. Ze maakten het de hele grote groep wolven niet gemakkelijk en rekten de tijd. De wolven konden daar niet mee lachen, werden agressief en begonnen toen pas echt veel geweld te gebruiken. Ze verscheurden Bruinpunkje's voet bijna met hun stevige tanden. Het onvermijdelijke gebeurde, en iedereen werd uiteindelijk meegenomen door de wolven met hun zwarte pakje, helmpje en matrakje. De wolven lieten niet na een spoor van vernieling achter te laten.

De dag erop werd Roodpunkje wakker in een gewoon bed. De wolven hadden niet anders gekund dan haar en haar vrienden uiteindelijk te laten gaan. Ergens had ze heel erg verlangd om weer in een gewoon bed te slapen, maar nu kon ze er niet van genieten. Ze had het zich heel anders voorgesteld en ze wilde dat ze nog in het bos was.

Ze voelde zich heel erg ontgoocheld. De vriendelijke grijze kalende wolf die hen in het bos bezocht had, bleek een boosaardige geldwolf te zijn die zijn belofte gebroken had. Hij had de bende wolven op hen afgestuurd en hen op brute wijze uit hun bos laten zetten. Roodpunkje en haar vrienden besloten niet bij de pakken neer te blijven zitten en wilden blijven vechten voor het bos, kost wat kost.

Jammer genoeg kan ik niet vertellen hoe dit sprookje afloopt. Wil je weten wat de werkelijke afloop van dit verhaal wordt? Blijf dan niet gewoon bij de pakken zitten, maar werk mee aan een goede afloop! Zorg dat het Lappersfortbos een sprookje blijft, voor eeuwig en altijd. Er moeten toch nog plaatsen overblijven waar de tijd stil kan staan.. (met dank aan Wendy die het meemaakte en neerschreef)

PS. Lappersfort als Torteltuinbos

In leper werd tijdens een week van het bos het Tortelbos geopend. Proficiat zeiden wij aan de overheid ! De naam is geïnspireerd naar de boeken van Annie M. G. Schmidt. Hierna enkele fragmenten omdat de verhalen van Pluk van de Petteflet echt gebeurden in het Brugse Lappersfortbos tussen 2001 en nu. (met dank aan Annie M. G. Schmidt die alles al verbeeldde in 1971).

Fragment uit Pluk van de Petteflet, een neefje van de Lappersforters en het Groene Gordel Front in Brugge en Ommeland www.ggf.be

Zeg, heb je gezien dat er van alles gaat gebeuren in het park, zei mevrouw Helderder ? In het park ? Ik heb niks gezien, zei Pluk. Wat gaat er dan gebeuren ? De Torteltuin wordt opgeruimd, zei mevrouw Helderder opgewekt. Opgeruimd? Ja, alle bomen worden omgehakt. En alle struiken en alle onkruid en alle planten worden weggehaald. En er komen tegels te liggen. Pluk schrok. De Torteltuin zou verdwijnen...Met al die prachtige bomen. Pluk ging weg. Hij liep regelrecht naar het park. Bij de ingang stond de keet van de Parkmeester. Hier werden dus de plannen gemaakt om het mooie stuk bos om te hakken. Treurig liep Pluk verder het park in. Achter de grote grote eikeboom begon een kronkelig paadje, dat bijna helemaal was dichtgegroeid met hoog gras en onkruid en takken. Als je dat pad volgde kwam je in de Torteltuin. Pluk stond nu op een open plek tussen ruisende bomen in de Torteltuin. Er groeiden varens en mos. Er waren krekels en bijen; er zongen vogeltjes boven hem in de takken. Het was zo rustig hier en mooi. En dit moest allemaal nu verdwijnen. Stel je voor...er zouden hier tegels komen en grind. Op dat moment dwarrelde er iets naar beneden tussen het groene gras. Iets wit. Het was Dikke Dollie, de duif. Heb je 't gehoord ? riep ze. we moeten iets verzinnen. Het mag niet doorgaan. Er was vergadering in de Torteltuin. Pluk zat in het midden en om hem heen zaten Dollie en de vadmuis en drie tortelduiven, neven van Dollie. Verder was er nog een egeltje en een heel schuw konijn. Kun jij niet eens met die Parkmeester gaan praten, Pluk ? vroeg vadmuis. Hé ja zei het egeltje. En zorg dan dat hij niet in de Torteltuin kan komen. Maar hoe moet ik daar dan voor zorgen ? vroeg Pluk. Ik weet niet hoe... Pluk, jij bent groot en sterk zeiden de dieren; jij kan de Parkmeester tegenhouden ! Onzin zei Pluk. De Parkmeester is veel groter en sterker dan ik. Nee, we moeten een list verzinnen. Maar ik weet er geen . Weet je wat zei Pluk. Ik zal naar de Parkmeester gaan. En ik zal hem vragen of hij de Torteltuin met rust wil laten. Juist. Doe dat ! Hoera! riepen de dieren. En zo kwam het dat Pluk tien minuten later binnenstapte in het kantoortje van de Parkmeester. Pluk verzamelde al zijn moed en zei toen : meneer, de Parkmeester, ik kom eigenlijk vragen of U alstublieft dat stukje bos zo wilt laten. Zo als het nu is, bedoel ik. Weet U, er wonen daar een heleboel dieren. Nu begon de Parkmeester heel hard te lachen en zei : nee, m'n jongen, het spijt me erg; maar er is niets aan te doen. Overmorgen komt de bulldozer. En er komt een elektrische zaag om de bomen te zagen.

En toen trok Pluk via de Veerpont van de heen- en weerwolf om hulp van de Kluzelaar.
Het werden Hasselbramen....

..."Het was donderdagmorgen, de dag van het 'gevaar'! In het park, bij de zakken cement en bij de stapels tegels, stond een grote bulldozer te wachten.

Pluk van de Petteflet en meneer Pen stonden samen met Dikke Dollie bij het kleine plantje, dat ze gisterenavond geplant hadden.

'Hartstikke dood!' riep Dollie.

'Ja, 't is doodgegaan,' zuchtte meneer Pen.

'Ik weet nog steeds niet waarom de kluzelaar ons een plantje heeft gegeven...Ik hoopte dat het een wonderplant was...Maar ja, wat hebben we aan een doje wonderplant?'

'We moeten nu maar gauw alle dieren uit de Torteltuyn in veiligheid brengen,' zei Pluk.

'We hebben nog een half uur de tijd. Om acht uur komen de werkmannen; dan gaat de bulldozer alles platrijden...kom mee!'

Ze stapten in het kraanwagentje en reden over het smalle paadje naar de Torteltuyn. Daar, bij de kikkerpoel, zaten alle dieren angstig bij elkaar.

Vogels en muizen en egeltjes. Mollen en konijnen. Vier dikke ratten en een eekhoortje.

En dan nog het kleingoed zoals rupsen en kevers en krekels, maar die zaten wat achteraf in het hoge gras.

'Daar is Pluk!' riepen ze. 'Pluk zal ons beschermen! Hij zal de boze mannen weggagen met z'n machtige rode kraanwagen!'

Pluk schudde bedroefd z'n hoofd en zei: 'Nee, ik kan ze niet weggagen. Maar ik kan jullie wel helpen vluchten. Ik zet jullie in m'n wagen, allemaal behalve de vogels. Die kunnen gewoon wegvliegen.'

'Ho, ho!' riep een klein vogeltje. 'En m'n nest dan? Ik heb een nestje!'

'Ik kan alle nesten meenemen,' zei Pluk.

'En wij?' riep de muizevader. 'Wat moet er met mijn gezin? M'n arme kleine blote kindertjes?'

'Alles gaat mee,' zei Pluk. 'Ik rij wel een paar keer heen en weer. Maar we moeten opschieten want zo dadelijk beginnen ze! Kom op.'

Nu stapte het eekhoortje naar voren en zei: 'Ken je me nog?'

'Het is Duizeltje!' riep meneer Pen. 'Het eekhoortje dat hoogtevrees had!'

'Ja,' zei Duizeltje. 'Ik woon hier. En ik heb een nest met jonkies. En ik wil hier niet weg. We willen geen van allen hier weg!'

'Juist, zo is het...,' riepen de andere dieren. 'We blijven hier, wat er ook gebeurt. Dan maar liever overreden worden!'

'Jullie zijn gek!' riep Dollie. 'Denk toch aan je kindertjes. Alles wordt hier vernield...er blijft geen boom meer staan...'

'En ik zal voorzichtig zijn met jullie nesten,' zei Pluk.

Maar hoe ze ook smeekten en dreigden, het hielp geen zier. Wat een koppig volkje. En toen drong het gebrom van een zware vrachtauto tot hen door. 'Daar zijn ze!' riep Pluk.

'Nu gaat het beginnen! Wie wil er gered worden?'

Maar de dieren stoven uiteen en waren in een oogwenk gevluht naar hun holen en nesten, om daar sidderend de ramp af te wachten.

'Kom mee,' zei meneer Pen en hij sleurde Pluk aan z'n arm over het paadje, terug naar het park."...

Uit : Pluk van de Petteflet van Annie M.G. Schmidt, 1971

Terug naar Lappersfortbos

Hoe het ook afloopt; het Lappersfortbos zal zeker de geschiedenisboeken halen... Een veelgehoorde kreet in de Brugse straten tijdens de laatste weken van Brugge 2002 was "red hut bos" en "viva l'anarchia". En dit allemaal om te protesteren tegen de geweld-

dadige politieontruiming van het bezette Lappersfort. Het potentiële stadsbos dat tussen 11 augustus 2001 en 14 oktober 2002 bezet werd door "de lappersforters, de jonge tedere anarchisten van het lappersfront". Jongeren die wellicht in hun kindertijd teveel TV gekeken hebben en onder de indruk waren van verhalen als Asterix & Obelix of Pippi Langkous? Of met kerst kinderboeken van Annie M.G. Schmidt cadeau kregen van hun oma's? En die boodschap nogal letterlijk begrepen...

In hun kindertijd waren er ook al volwassenen actief om het Lappersfortbos en de Chartreusenatuur - ten Zuiden van Brugge - groen in te kleuren op de ruimtelijke kaarten. Maar helaas haalden die het toen niet en moesten ze zich neerleggen bij de potentiële economische ontwikkeling van deze twee waardevolle stukken natuur....

Het verloren gaan van een zuidelijk stuk van Brugges groene erfgoed werd in een laatste poging tot redding nog aangekaart door de stedelijke Mina-adviesraad voor Milieu en Natuur. Maar die raad werd vakkundig buiten spel gezet door de stedelijke overheid. Het Mina-advies was integraal behoud...

Het Groene Gordel Front doet op deze dag van moeder aarde een oproep aan de vaderspolitici. Een oproep tot moederlijke wijsheid om aan de toekomst en de kleinkinderen te denken en nu heel spoedig een doorbraak toe te laten voor het laatste lapje van Vlaanderens beroemdste zonevreemde bos ! Laat ons samen het verleden vergeten en een duurzame nieuwe tijd in de Hanzestad <http://www.ggf.be/GGF/Hanzestad/index.htm> uitbouwen ? Oranje, rood en Blauw dienen goed te beseffen dat de toekomst aan de Regenboog is en dat zij nu beslissen over de 'turning point' naar hoop & coproductie of naar wanhoop & verzuring !!! Hierboven las je nog een gevaarlijk verhaaltje uit Pluk van de Petteflet. Nog een waarschuwing aan de moeders...koop geen kinderboeken van Otje of van Pluk of van Pippi Langkous, want het loopt in deze harde volwassenenwereld wellicht slecht af met je oogappels kinderen als ze die mooie verhalen gaan geloven !!!

**We hebben het Lappersfortbos niet geërfd van onze ouders maar geleend van onze kinderen. Sometimes a scream is better than a thesis. Ralph Waldo Emerson (1803-1882) Het LAPPERSFORTMUSEUM online <http://ggf.regiobrugge.be>
Zie ook <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php> www.ggf.be**